

[Glistrup]

om vi synes, forsvarsforligene som sådanne i deres indhold har været gode eller mindre gode, men vi må dog i hvert fald fastslå, at når man dér for en vis periode – det har jo typisk været en 4 års periode – har fastlagt et udgiftsniveau, er dette niveau også rent faktisk blevet fastholdt, men hvis der sker et eller andet med, at supermagterne afskaffer deres militær midt under en forsvarsforligsperiode, eller omvendt der pludselig dukker en Hitler op et eller andet sted, så det ser ud til, at der vil komme krig og uro, kan det da udmærket tænkes, at man midt i en forsvarsforligsperiode enten drastisk nedsætter eller forhøjer det tal, man har fastlagt ved et indgået forsvarsforlig. Men det er dog ikke nogen berettiget indvending mod metoden, og det er heller ikke de smådetailindvendinger, som hr. Flygaard i den forbindelse havde, nemlig at man selvfølgelig ikke ud i alle detaljer kan forudse, hvad der kan ske. Selvfølgelig går dette forslag ikke ud på, at man skulle afskaffe tillægsbevillingsproceduren, men det går ud på, at man får fastlagt det politiske niveau, hvorunder vi alle sammen skal arbejde, dér hvor selve hovedtalniveauet ligger. Derfor havde hr. Flygaard helt uret i sin mistroelige konklusion, at når det alligevel ikke kan komme til at stemme på 25 øre, skulle det absolut ikke være noget som helst værd, at man i tide får tænkt sig om og får fastlagt, hvordan man ønsker at få drevet udgiftspolitikken her i dette land.

I den anden indvending, finansministeren havde, ud over at han altså mener, at det er for tidligt i udgiftsplanlægningen at lægge sig fast allerede fem fjerdingår før det pågældende finansårs begyndelse, var, at opdelingen i udgiftsområder efter finansministerens mening skulle være overensstemmende med, hvordan de ministerielle forretninger er fordelt. Der er intet i dette forslag, som hindrer folketinget i, efter den fordeling som omhandles i forslagens pkt. 2, at lave en opdeling efter ministeriefordeling. Det kan man glimrende gøre, men jeg tror bare, det er mest hensigtsmæssigt for den økonomiske politiks tilrettelæggelse, at man ser på, hvad dette her drejer sig om, at man f. eks. ikke, når man skal afgøre, hvor meget vi vil stille til rådighed i narkotikapolitikens tjeneste, skal sidde og dele det op imellem indenrigsministeriet, socialministeriet, justitsministeriet, og hvad der nu ellers kan være tale om af

enkeltministerier, men at vi får fastlagt, hvor store ressourcer man fra folketingets side mener der skal sættes ind på f. eks. dette underfelt. Men det må folketinget selvfølgelig tage stilling til. Forslaget er netop lavet så smidigt og fleksibelt, at man i de enkelte situationer kan foretage udgiftsområdeopdelingen, som man nu finder det mest rationelt, og det, man finder i bilag 2 til forslaget, er jo bare, hvordan fremskridtspartiet sagligt mener man skal gøre det.

Hr. Bertel Haarder mente, at det var for detaljeret at gå så langt frem, at vi ligefrem siger, at det og det skal ske i det kvartal, og det og det skal ske i det kvartal og på den måde, det nu er opbygget på. Men skal tingene ikke flyde fuldstændig uformeligt ud, sådan som udgiftspolitikken har gjort i dette folketing, er det nu engang rart at have en sådan klar pisk over hovedet. Vi oplever alt, alt for tit i folketinget, at vi kommer for sent ud med vore løsninger, fordi der ikke på forhånd er fastsat bestemte køreplansfrister og tidsrammer, at nu skal det og det være nået til det og det tidspunkt. Derfor tror jeg heller ikke, at hr. Bertel Haarders indvending, at man ikke må fastsætte skarpe tidsgrænser, til syvende og sidst er rimelig. For har man ikke disse skarpe tidsgrænser, kommer vi altså ud i en situation, hvor tingene meget let glider os af hænde – og nu glider talerstolen mig af hænde, kan jeg se på den røde lampe.

Flygaard (DR):

Jeg skal blot til hr. Glistrup sige, at jeg synes, det vil være mest praktisk og mest hensigtsmæssigt, hvis det er således, at man ved tilrettelæggelsen af et finanslovsforslag tager udgangspunkt i, hvilke opgaver man synes det offentlige skal løse, og derefter foretager en beregning af, hvad disse opgaver på det givne tidspunkt skønnes at ville koste, og derefter forsøger at finde den nødvendige dækning.

Men når jeg er lidt kritisk over for hr. Glistrups forslag, skyldes det altså også, at jeg mener, at man i for høj grad knytter sig til en statisk betragtning; man ser ikke på, at det er et dynamisk samfund, hvor der i det følgende finansår kan ske en masse ting. Man må jo også tage i betragtning, at konjunkturerne kan udvikle sig anderledes, end man har forestillet sig. Det, jeg nok mest vil